

Aankomen op Aarde

Hier is de voet van een boom.
Hier is een lege, rustige plek.
Hier is een kussen.
Broeder, waarom niet hier gaan zitten?

Zit rechtop.
Zit stevig.
Zit in vrede.
Laat je gedachten je niet de lucht intillen.
Zit op een manier dat je echt de aarde kunt aanraken
en wees een met haar.
Broeder, misschien wil je glimlachen.
De Aarde zal haar stevigheid,
haar vrede en haar vreugde aan je doorgeven.
Met je aandachtig ademen
met je vredige glimlach,
ondersteun je de moedra van Aankomen op Aarde.

Er waren tijden dat je het niet op de goede manier deed.
Je zat op de Aarde, maar het was alsof je in de lucht zweefde,
draaiend in cirkels rond de 3 werelden
en werd aangetrokken tot de oceaan van zinsbedrog.
Maar Aarde is altijd geduldig,
en oprecht.
Aarde wacht nog steeds op je
omdat Aarde gedurende de laatste triljoen levens
op je heeft gewacht.
Dat maakt, waarom zij voor onbepaalde tijd op je kan wachten .
Zij weet dat je uiteindelijk eens bij haar zult terugkeren.
Zij zal je verwelkomen
altijd fris en groen, precies zoals de eerste keer,
omdat liefde nooit zegt, "Dit is de laatste";
omdat Aarde een liefhebbende moeder is.
Zij zal nooit ophouden op je te wachten.

Broeder, ga naar haar terug.
Je zult als die boom zijn.
De bladeren, de takken, en de bloemen van je ziel
zullen fris en groen zijn
als je eenmaal de moedra van Aankomen op Aarde binnengaat.

Het lege pad verwelkomt je, zuster,
geurig van gras en kleine bloemetjes,
het pad bedekt met rijstvelden,
draagt nog steeds de sporen van je jeugd
en de geur van moeder's hand.
Kuier vredig.
Je voeten moeten diep de Aarde raken.
Zuster, laat je gedachten je niet de lucht intillen.
Ga ieder moment terug naar het pad.
Het pad is je dierbaarste vriendin.
Zij zal haar stevigheid
haar vrede
aan je doorgeven.

Met je diep ademen
ondersteun je de moedra van Aankomen op Aarde.
Loop alsof je met je voeten de Aarde kust,
alsof je de Aarde masseert.
Je voetsporen
zullen als de merktekens van een keizerlijk zegel zijn
roepend om Nu terug te gaan naar Hier;
opdat leven aanwezig is;
opdat het bloed de kleur van liefde naar je gezicht brengt
opdat de wonderwerken van leven geopenbaard zullen zijn,
en al het leed zal zijn omgevormd in
vrede en vreugde.

Zuster, er waren tijden dat het je niet lukte.
Je liep op het lege pad, maar je zweefde in de lucht,
omdat je vroeger veel verdwaalde in samsara
aangetrokken tot en verstrikt in de wereld van zinsbedrog.
Maar het mooie pad is altijd geduldig.
Het wacht altijd op je om weer terug te keren,
dat pad dat je zo welbekend is,
dat pad wat zo trouw is.
Het weet ten diepste dat je op een dag terug zult keren.
Het zal zich verheugen je weer te ontvangen.
Het zal even fris en mooi zijn als de eerste keer.
Liefde zegt nooit " Dit is de laatste".

Zuster, dat pad ben jij.
Daarom zal het nooit moe worden van het wachten.
Of het nu bedekt is met rode stof
of met herfstbladeren
of met ijzige sneeuw-
ga terug naar het pad, zuster,
omdat ik weet
dat je als die boom zult zijn;
de bladeren, de stam, de takken,
en de bloesems van je ziel
zullen fris en mooi zijn,
zodra je deelneemt aan de moedra van Aankomen op Aarde.

Uit: Call me by my true names, Thich Nhat Hanh, pagina 197-199